ВАНГЕЛИЯ

На гарата валеше дъжд. Тя стискаше ръцете ми, целуваше ме и плачеше. Аз я гледах в очите. Опитвах се да я запомня - тъжна, дъждовна, хубава. Влакът на раздялата изстена и я грабна от прегръдката ми. Метна я върху гривата си, препусна като див кон през степта на железопътните спомени. Несъумял да ѝ кажа най-важното, както се случва винаги с любимите хора, хукнах след влака, надвиквайки вятъра. Махах, зовях името ѝ, бях готов да пукна от яд, че воплите на сърцето не стигаха нейните уши. Дълго тичах край линията и колко ли още щях да препускам, ако не беше камъкът, спънал краката ми и залепил ме върху ръждясалата трева. Докато преодолявах жестокостта и търсех сили да стана, черната точка на композицията потъна зад хоризонта. Пред погледа ми затрептя дъждовното ѝ лице и отпечатъкът на ръцете, галили преди миг моите.

Полуизправен, ограбен и сам край стенещите траверси, биех юмруци в пръстта, продължавах да викам: "Вангелия, Вангелия, Вангелия-я!..."

Напъвах се, поемах дъх, виех. Тя трябваше да чуе, че я обичам, ала всичко пропадаше. Ударът скъса гласните струни на чувствата, а заедно с това и тъжната лента на красивия сън. Болката бе непоносима, изненадата - поразяваща. Бях в леглото на жена си. Нямаше никаква гара, никакъв влак и нито следа от онова дъждовно лице, преобърнало целия ѝ живот.

Жена ми скочи уплашена. Хвана ме за раменете и ме разтърси. "Край!" - изстенах в просъница. Не само влакът, спомените потънаха в небитието.

- Ти какво, насън вече ги гониш?! Безсрамник, разкрещял се посред нощ след някаква курва и то в семейното ни легло!

Бях потен, скапан, изкукуригал. Тичането, целувките, сълзите, любовният дъжд - всичко се превръщаше в образ, несравним с нищо на света.

- Коя е тази Вангелия? - съскаше наранена жена ми.

Ревността бе взривила адреналина в кръвта й. Палеше чувствата, разлюляли декора на неочакваната среднощна пиеса. Целувката ми насън беше подействувала като тази на Юда. Тя настояваше тутакси да разплетe, да накъса сюжетната нишка, преди да съм овладял деликатното положение.

Аз мълчах. Преживявах раздялата, докато тя вреше в казана на собствения си бяс. Чакаше с нетърпение утрото, за да ме изрита от дома. Щеше да го направи. Нищо не можеше да я спре. Колко е покъщнината на един мъж - яке, няколко ризи, два панталона, чифт дънки. Нищожен проблем да бъдат натъпкани в един куфар и пратени по дяволите, заедно със своя стопанин.

- Попитах те нещо. Коя е тази Вангелия?... Писна ми. Двайсет години съм резервно колело на семейната бричка. Винаги си ме лъгал, дори и насън. Не остана звезда в небето, а аз глупачката все вярвах. Надявах се нещата да си дойдат на място, да поумнееш. Уви. Дори когато лежах на операционната маса в болницата и се напъвах да ти родя тези двама разбойници, ти си се развявал със зеленооката курва от пощата. Смайвал си я с тъпите идеи за бизнес, за далечни плажове и морета, които нито тя, нито ние с децата успяхме да видим. За да ми затвориш

устата, изфабрикува най-зловещата си лъжа - че малкият не бил заченат от теб. А ти е одрал кожата... Питам те, колко пъти се прибираш в зори и вместо заплата, в джобовете ти откривам любовни писма и адреси на всевъзможни развратнички? Сега скимтиш след някаква кучка, профукала парите за шоколад на децата, за моите тоалети, за ресторантите, изтъргували пияните нощи без нас... Викаш насън, а два месеца не си ме докосвал. Еманципира ме, за да понасям покорно недоимъка и самотата.

Аз криех лицето си в шепи, шумно преглъщах струите въздух, които нахлуваха в устата ми и се опитвах да прескоча скандала, повтарян до втръсване. Гледах съненото лице на жена ми, напуканите от измама очи и с изненада се убеждавах, че именно тя е човекът, когото обичам и не бих заменил с никого друг.

След обвиненията в изневяра идваше ред на упреците от битов характер: болестите на тъщата, разширените вени на тъста, трудните ни деца, липсата на пералня, разваления телевизор, скъсаните ботуши, овехтелите дрехи, съседските погледи... Боже, Господи, зная ги наизуст! Петнайсет години ги слушам.

В паметта ми на цветно изображение е картината отпреди миг - прекрасен свят, сътворен от прелестите на младостта, на мечтите, на непорочните чувства. Той ме караше да мълча, да се вслушвам в благородния стон на сърцето.

Съзнавах вината за обещаното, ала несбъднато щастие, за надеждите, отлетели с бързите влакове, за годините, пропилени край моята реализация, за похитената красота и за единствената добродетел - бедността, превърнала се в наше предимство. За съжаление, нищо не можех да променя. Картите бяха раздадени, покерът изигран, ние двамата - губещи. Често се питам, защо? Нали този скапан живот, с харак-

Окръжна б. б[illegible]тека
гр. Смолян
2179-94

терното си двуличие, научи ръката, с която се кръстим, да проси, очите, с които милваме хората - да стрелят в същите хора, сърцето, с което обичаме - подло да лъже!... Научи ни колективно да страдаме, колективно да се страхуваме. От всичко. Дори от сънищата, които не можем да досънуваме.

- Престани да мълчиш! Кажи най-после коя беше тази Вангелия? - нервничеше жена ми.

- Това беше влакът.

- Какъв влак? Сомнамбул. Много добре чух да викаш "Вангелия". Лъжец. Поне веднъж кажи истината. Боже мой, докога ще бъда играчка в ръцете му - разплака се.

- Това беше влакът, който гонех в младостта. Настигнах го третия или четвъртия път. В него пътуваше едно прекрасно момиче. Това бе Вангелия. Пътуваше моята любов... Ех, скъпа Ванеса, от ревност си забравила името. Нали заедно го сменихме, за да бъде по-благозвучно, съвременно. Жалко. Аз още тичам след влака, зад чийто прозорец стои онова дъждовно момиче. Тичам и зная, че няма да го настигна.

Жена ми дръпна "внезапната спирачка", разпери ръце, за да се срещнем. Аз се отстраних леко и влакът мина край мен.

1991 година.